



beeld: Sjaak Verhoeven

De opluchting van het ontspullen

Lammy Wolfslag uit Alphen aan den Rijn is sinds 2009 professional organizer, in de volksmond opruimcoach. Haar bedrijfsnaam is ook "Mijn Opruimcoach". Ze heeft al honderden woningen vanbinnen gezien. „En ik heb heel wat verdriet gezien. Als het gaat om mensen die moeilijk afscheid van hun spullen kunnen doen, kijk ik nergens meer van op. Achter sommige voordeuren gaat in dit opzicht veel leed schuil. Dit komt in alle lagen van de bevolking voor.”

Wolfslag weet hoe je op een aanvaardbare manier afscheid kunt nemen van overbodige spullen. De eerste vraag die ze altijd stelt is: Wat wil je bereiken met het ontspullen? „Als je minder spullen wilt, dan is het verstandig om bepaalde dingen weg te geven of naar de kringloopwinkel te brengen. Dat geeft een groot gevoel van opluchting.”

Mensen die boeken verzamelen, houden van boeken, weet ze. „Boeken hebben voor velen emotionele waarde. Boeken maken mensen blij, ze dóén wat met je. Ouderen zijn opgegroeid met de terechte gedachte dat lezen goed voor een mens is. Dat zorgt ervoor dat ze moeilijk afstand van een boek kunnen doen, terwijl dat bij het ouder worden gaandeweg toch wel nodig is. Sommigen moeten kleiner gaan wonen, anderen gaan naar een verpleeg- of verzorgingshuis. Grote voorraden kookboeken bewaren in een verpleeginrichting heeft nu eenmaal geen zin.”

Wolfslag begrijpt dat boeken wegdoen voor een boekenverzamelaar een hele opgave kan zijn. „Een boek is geen kopje waarvan het oor gebroken is. Zo'n kopje gooi je in de kliko, maar dat doe je met

een boek niet. Een boekenkast zegt iets over wie jezelf bent. En iets van jezelf wegdoen doet pijn. Een boekenkast met theologische boeken laat zien waar iemands diepere lagen liggen. Zo iemand stelt kennelijk belang in hogere waarden. Het is dus helemaal niet vreemd dat je daar moeilijk afstand van doet.”

Hoe raakt een boekenliefhebber op een nette manier van z'n boeken af? „Ik vraag aan de mensen om al hun boeken in één vertrek bij elkaar te brengen. En als het niet in één vertrek past? Dan maken we er twee vertrekken van. Op die manier zien mensen zelf hoeveel boeken ze hebben. Vervolgens gaan we de boeken in drie stapels verdelen. Op de eerste stapel komen de boeken die de mensen nog steeds als een verrijking ervaren. Die bewaren we. Op de tweede stapel komen de boeken die men misschien nog wel een keer zou willen lezen, maar als je vier boeken per jaar kunt lezen, moet je er geen veertig bewaren. Die andere 36 boeken kunnen misschien wel weg. En op de derde stapel komen de boeken die, als je er goed over nadenkt, best weg kunnen.”

Met klem zegt Wolfslag: „Kinderen zitten niet op de boeken van hun ouders te wachten. Zo iets wil je als ouders je kinderen toch niet aandoen. Bepaal zelf wat er weg kan. Doe dit ook tijdig. Als je in de laatste fase van je leven gekomen bent, gaat het om andere zaken dan boeken. Dan zijn er andere waarden waar je je mee bezig zou willen houden.” ●

>>nbpo.nl